

SV REPLIIK 10.1.86

Käisin möödunud aasta 31. detsembril nääriõhtu veetmas V. I. Lenini nim. Tallinna Kultuuri- ja Spordipalees.

Ei tahaks tõsta diskussiooni, et kas nääriõhtu oli ikka tujuküllane, nii nagu reklaamiti. Aga tõsiselt häiris, mida Kultuuripalees kunsti pähe pakuti. Kogu kontsertosa heli mängiti maha magnetofonilindilt. Esinejad olid laval selleks, et ennast näidata. Kurv oli vaadata ootel artiste, kes püüdsid tabada momenti, mill kõlaritest hakkab kostma heli. et siis alustada näitlemist. Ega pettust püütudki varjata: kitaristidel rippusid juhtmed vabalt, kõlaritest kostsid instrumendid, mida laval ei olnudki, jne. Ma ei tea, mida tundis ja mõtles nooruke pianist Jürmo Eespere, kui tema esinemise ajal kostis kõlaritest saali mingi ksilofonitaolise pilli hää. Ja veel kvaliteedist. Lausa piinlik oli kuulata uusaastatervitust videolindilt. Vaevalt oli aru saada, mida öeldi.

Kas Kultuuripalees ei ole minud asja liigse lihtsustamise teed? Siit võiks ju veelgi edasi minna. Milleks üldse esinejad — paleel on korralik filmide ja slaidide näitamise aparatuur — sellega võiks ju esinejaid näidata küll lähedalt ja kaugel. Näeks ikka paremini kui binokliga kolmekümnendast reast.

Nautisin 2. jaanuaril RAT «Estonias» ooperi «Maskiball» tõeliselt head ja kunstiküpselt esitust. Ja tõrjusin hirmuga mõtet, et mis siis saaks, kui ka ooperiteatris võetaks eeskujult Kultuuripaleest? Mõtleks, kui kerge oleks ooperiartistidel — laulaks korra kvaliteetselt ja kunstipäraselt linti ja esitaks seda siis kui palju kordi tahe.

Ja muide, miks ei esinenud nääriõhtu kavast lubatud Mati Talvik?

KAUPO VARANDI,
raadioinsener